

slovo

5/2025
Jeseň

ČASOPIS CIRKEVNÉHO ZBORU ECAV RANKOVCE

*Pamiatka posvätenia chrámu,
24. august 2025, Boliarov*

Holubica nádeje – aj po najväčšej búrke môže prísť zelený list

■ Monika Beňová

Holubica nádeje je pomenovaním časti príbehu o Nóachovi. Práve ona nás privádza do v príbehu v okamihu, kedy pre Nóach celá situácia nebola vôbec jednoduchá. Skutočnosť, že bol zatvorený na jednej lodi nielen s ďalšími siedmimi ľuďmi, ale aj s toľkými zvieratami, ktoré potrebovali prežiť, ma viedlo k otázke: Čo asi prežíval Nóach s rodinou po roku a 10 dňoch v korábe? Možno to bola neistota, alebo pocit, že čas sa zastavil.

Možno mali pokušenie pýtať sa: „Pamätá náš Boh ešte na nás?“ Aj 1. verš 8. kapitoly, ktorý hovorí: „**A Boh sa rozpomenul na Nóača**“ (Gn 8,1), v nás môže vyvolať dojem, ako keby si Pán Boh, uprostred tohto všetkého svojho spravodlivého trestania, zrazu spomenul: „*Aha, my tu máme niekde, v stratenej lodke na vlnách, ešte Nóača a jeho rodinu.*“ No táto krátka, ale mocná veta na začiatku 8. kapitoly nehovorí o tom, že Pán Boh najprv na Nóača zabudol, a potom si opäť na neho spomenul.

Hebr. „*way-yiz-kor*“, preložené ako „rozpomenul sa“, v skutočnosti znamená *bodnúť, preraziť, vytlačiť/vtlačiť napr. do pamäte, resp. zanechať tak výraznú stopu, že nie je možné na ňu zabudnúť, alebo ju prehliadnuť.* A tak, hoci by sa mohlo zdať, že v divokom návale vôd, ktoré sa liali z neba a vyvierali zo zeme, ostala malá hŕstka ľudí v korábe v zabudnutí a Sudca celej zeme, keď trestal

tento svet, nemal čas myslieť na tých, ktorí boli unášaní na vlnách vôd nevedno kam, v skutočnosti **práve oni boli v strede Božieho záujmu.** V celom tomto príbehu Božej prísnosti a spravodlivosti je zreteľná nežná úcta k tým, ktorí si ju zaslúžia.

Boh sa rozpomenul na Nóača a tento Boží akt, toto Božie konanie, znamenalo: že vietor začal vysušovať vodu, pramene priepasti sa zatvorili, začala nová etapa. Božia zmluva s Nóachom priniesla zabezpečenie a ochranu uprostred prísneho súdu. Zvyšok bol zachovaný a Boh začal podnikat kroky k obnoveniu stvoreného poriadku na zemi.

To, čo je dobré si všimnúť na príbehu Nóača je, že tak, ako zem nebola zaplavená za jeden deň, tak ani nebola za jeden deň vysušená. Pán Boh zvyčajne vyslobodzuje svoj ľud postupne, aby deň malých vecí nebol opovrhovaným dňom a deň veľkých vecí sa nestal dňom neprimeraného uctievania. **Pán Boh vždy prichádza s novou nádejou.** Utišil búrku, ustal dážď z neba, zavreli sa žriedla prahlbiny, koráb pristál – na vrchu Ararat. Na prvý pohľad sa mohlo zdať, že situácia je stále ešte neistá, pretože voda je všade naokolo a pokrýva zem nedozieranou hladinou. A predsa tam, kde my máme schopnosť klásť neustále dookola otázku: „Dokedy?“ Pán Boh už má pripravený nový začiatok.

Holubica nádeje – pravdou je,

že holubica nebola Nóachovou prvou voľbou. Najprv vypustil z korábu krkavca. Krkavce prežívajú na širokej škále druhov potraviny. Ak by bolo mimo korábu k dispozícii nejaké jedlo, krkavec by mohol prežiť. Naproti tomu holubica je pri výbere potraviny oveľa selektívnejšia. Výber potraviny holubice naznačoval, že začal rásť nový život; Nóach a jeho rodina už mohli prežiť aj mimo korábu.

Čítame o tom, že Nóach vypustil holubicu vlastne trikrát. Prvýkrát sa vrátila bez dobrých správ. Ale druhýkrát priniesla v zobáku odtrhnutý olivový list, olivovú ratolesť, ktorá jasne ukazovala, že voda nielen opadla, ale že sa začal na zemi objavovať nový život. A tretíkrát sa už do korábu nevrátila. To znamenalo, že svet je pripravený pre nový začiatok. **Ten jeden zelený lístok, tá jedna vetvička, ešte nebol celý les, ani celá úroda, ani lúka plná kvetov, bol to len malý dar milostivého Božieho konania a prejav Jeho neustáleho pamätania na Nóača a jeho rodinu, ale v ňom bola ukrytá nádej pre celý svet.**

Samotná holubica je v Novej Zmluve symbolom Ducha Svätého. Objavuje sa pri krste Pána Ježiša a je dôkazom Božej neustálej prítomnosti. Práve Duch Svätý prináša do nášho života pokoj a nádej, obnovuje našu dôveru, prináša istotu odpustenia, pripomína nám, že staré veci sa pomínuli a nastali nové (2Kor 5,17). **V prípade Ducha Svätého už holubica nie je len znamením nádeje po búrke, ale je viditeľným potvrdením Božieho po-**

žehnania. Je zdrojom pokoja, moci a nového života.

Náš život je často podobný životu Nóača v korábe. Niekedy sa nám vidí, že náš Boh mlčí, a zabudol na nás a my ostávame zavretí v našich „koráboch“ strachu a neistoty. Máme pocit, že čas okolo nás zastal a nič sa nemení. **Ale to, čo nám životný príbeh Nóača prináša, je posolstvo o tom, že Pán Boh koná aj vtedy, keď my to nevidíme.**

Čas potopy sa neskončil skôr, kým Pán Boh nepovedal Nóachovi: **„Vyjdi z korábu!“** Ale nádej, nádej prišla oveľa skôr – v podobe malej zelenej olivovej ratolesti v zobáku holubice. Pán Boh má všetko pod kontrolou. A možno neodpovedá a nerieši celú situáciu hneď, ale posielá vetvičky povzbudení v zobáčku holubice nádeje.

Holubica nádeje s ratolesťou nového života v zobáčku – aj tento obraz je súčasťou príbehu Nóača a jeho rodiny. Je to príbeh o našom Bohu, ktorý nezabúda na žiadne zo svojich detí. O Bohu, ktorý aj po búrkach prichádza so znakom nového života a nového začiatku. Je to príbeh o nádeji, ktorá niekedy prichádza len v malej ratolesti – ale práve v nej je ukrytá budúcnosť celého sveta. Tento náš Boh chce aj nás urobiť poslami pokoja a nádeje v tomto svete, a možno hoci len v živote jedného človeka – aj tak to bude nezastupiteľná služba. ■

*Upravené podľa prednášky na
Misijných dňoch VD
Holubica nádeje (Monika Beňová)*

Verš mesiaca október

■ Katarína Hašková

Pán Ježiš hovorí: Ajhľa, kráľovstvo Božie je medzi vami.

Lukáš 17,21

Kým my už vzhliadame ku koncu kalendárneho roka, Pán Ježiš má na dohľad vrchol svojho pozemského putovania. Smeruje k Jeruzalemu. Ešte mnoho má povedať, ešte veľa zázrakov vykonať, ešte mnohokrát sa bude s farizejmi natahovať. Aj toto zastavenie je iba malou epizódou na ceste. Len pred chvíľou, pár veršov nad naším dnešným textom, Pán Ježiš urobil zázrak, ktorý vo vtedajšom a rovnako súčasnom svete nemá obdoby: očistil 10 mužov trpiacich malomocenstvom. A farizeji sa ho po tomto zázraku pýtajú, kedy príde Božie kráľovstvo?

Nie sme však často aj my rovnakí? Ak sa veci nedejú podľa našich predstáv, ak nenasledujú za sebou udalosti, ako si to my pred-

stavujeme, tak sa v našich očiach nič nedeje. Žiadame si veci od Pána, modlíme sa za ne, ale zároveň požadujeme, aby nás Pán vypočul presne tak, ako to my chceme. Kvôli našim predstavám potom nevnímame to obrovské množstvo darov, ktoré nám Pán denne dáva. Tak, ako farizeji nevedeli prijať, že kráľovstvo Božie prišlo na svet spolu s Pánom Ježišom, a že je všade tam, kde On pôsobí a koná.

Pokorme sa dnes pred Pánom. Vzdajme sa svojich predstáv a mudráctiev, nehladajme svoju vlastnú vôľu. Otvorme svoje srdcia a prijmime to, čo nám Pán dáva takým spôsobom, ako to On vykoná. Potom budeme môcť vidieť, že kráľovstvo Božie je aj okolo nás, tam, kde žijeme. ■

***Misijné dni Východného dištriktu,
28.-31. august 2025, Ľubovnianske kúpele***

Generácie

■ Katarína Hašková

Začnem otázkou, ktorá možno zaskočí: Kolkí z vás, ktorí práve držíte tento časopis, patríte k tzv. Husákovým deťom? Predpokladám, že tento výraz pozná väčšina z tých, čo sa narodili v období normalizácie, keď bol G. Husák v najvyššej funkcii v ČSSR. Pre dnešných mladých ľudí však toto označenie neznamena nič, nerozumejú mu. Gen Z zaujímajú úplne iné témy, a Alpha ani netuší, že nejaký Husák vôbec existoval.

Slovo *generácia* sa pôvodne primárne spájalo iba s rodinou, rodinným klanom a odlišným vekom. Bežné bolo hovoriť o generácii ako o potomstve. Veď aj samotné slovo pochádza z latinského slova *zrodiť*. Iste, u nás sa menej používalo slovo generácia, to je skôr novinka. Naším slovenským výrazom bolo slovo pokolenie.

V oblasti sociálnych vied, pri skúmaní rapídnych zmien v spoločnosti, došlo k zisteniu, že predovšetkým v krajinách prudkej industrializácie v 19. storočí došlo k rozpadu silných viacgeneračných rodinných zväzkov. Jednotlivec, predovšetkým mladý muž, už nebol primárne synom či vnukom, ale bol občanom, príslušníkom národa. Povedomie „mladej generácie“ s novými spoločnými problémami a životnými situáciami, ktoré ich oddeľovali od ich rodičov, silnelo až do začiatku 20. storočia. Skutočným zlomom však bola najväčšia katastrofa dejín – vypuknutie Veľkej vojny. Tá spôsobila tak obrovskú zmenu životnej skúsenosti jednej generá-

cie, že ju pre veľmi konkrétne znaky a spoločné črty pomenovali. A tento trend pokračuje dodnes.

Vzniklo viacero teórií, ako oddeliť jednotlivé generácie, či vôbec ako ich charakterizovať. Podľa jednej z teórií, ktorá je v USA veľmi populárna, ide o to, v akom roku/období dosiahne daná skupina obyvateľstva plnoletosť. Všetci narodení v danom ročníku potom patria do tejto „generácie“. Iná teória jej protirečí a hľadá nástup novej generácie v bode, keď dochádza v dejinách ku globálnej alebo aspoň národnej významnej udalosti. V konečnom dôsledku ide o snahu nielen čo najpresnejšie definovať spoločné znaky danej generácie, ale aj o snahu predpovedať, aké znaky bude mať nasledujúca generácia. Na základe týchto analýz americké firmy dokonca pripravujú svoje reklamy.

Treba povedať, že v médiách prezentované názvy súčasných generácií vychádzajú z amerického prostredia. To, že sa naša mládež takisto radí k týmto skupinám, vychádza z obrovského vplyvu globalizácie a používania sociálnych sietí, zároveň ale je potvrdená skutočnosťou, že sociálno-kultúrne podmienky, v ktorých deti dnes vyrastajú, vo veľkej miere sú podobné ako podmienky anglických či amerických detí. Rovnaké seriály a rozprávky, rovnaké pesničky, rovnaké oblečenie, rovnaké online hry, kde komunikujú medzi sebou vytvárajú

rovnaké skúsenosti, ktorými sú deti formované po celom svete. Aj preto je dobré vedieť, o čom tie generácie sú.

V nasledujúcich číslach, aj keď možno nie vždy v každom nasledujúcom, postupne objasníme,

aké rôzne generácie už boli, čo mali spoločné súčasníci z Európy a USA, a čo nám rastie práve teraz. Snáď to prinesie porozumenie nielen teoretické, ale aj praktické – nech viete, čo to tie vaše Alphy chcú. ■

Mílniky reformácie – manželstvo Martina Luthera

■ Ľuboslav Beňo

Manželský zväzok nemeckého reformátora s Katarínou je jednou z výrazných súčastí celého odvážneho procesu reformácie. Práve ich manželstvo pozitívne formovalo charakter vzťahov v nemeckých rodinách po nasledujúce štyri storočia.

Luther už v roku 1520 v jednom zo svojich spisov opisuje prax, keď kňazi mali na farách svoju hospodárku, lenže to bolo príliš veľké pokušenie: „je to ako položiť slamu vedľa ohňa a nazdávať sa, že sa nezapáli“. Preto by sa kňazi mali mať možnosť oženiť, aj keby sa tým rušilo kanonické právo. Radikálny Karlstadt dokonca odstraňoval povinný celibát kňazov a nariadil im ženiť sa a stávať sa otcami rodín, lebo tak je to biblické. Sám im išiel vzorom. Z jeho svadby sa Luther tešil, no sám sa neodvažoval o manželstve ani uvažovať, pretože bol nielen kňazom, ale aj mníchom.

Lenže pod vplyvom radikálnych stúpencov reformácie začali aj mnísi vo Wittenbergu opúšťať kláštor, 30. novembra 1521 ich odišlo pätnásť. Luther v diskusii s Melanchtonom napísal, že mníšsky stav je odlišný od kňazského, pretože mních sa k celibátu zaviazal

dobrovoľne, zatiaľčo kňaz nie. Odmietal Melanchtonov názor, že k otroctvu vedie každý sľub. Luther zaujímal, aké sú Božie príkazy a preto sa ešte počas svojho pobytu na Wartburgu pustil do štúdia Písma. Krátko nato vydal spis O mníšskych sľuboch, v ktorom píše, že mníšsky sľub nevychádza z Písma a je dokonca v rozpore s láskou k blížnemu a so slobodou. Rehoľné sľuby sa totiž opierajú o falošný predpoklad, že existuje nejaké vnútre povolanie, ktoré pobáda lepších, dokonalejších kresťanov, aby zachovávali špeciálne príkazy, ktoré vedú k ideálu, kým obyčajní kresťania iba plnia jednoduché príkazy. Luther proti tomu tvrdí, že nič také neexistuje. Zámocký farár z Wittenbergu Justus Jonas sa vyslovil, že tento spis vyprázdni kláštory. Samotní augustiniáni v meste sa 6. januára 1522 rozhodli, že nebudú trestať odpadlých mníchov, ale že nech sa každý rozhodne, či chce ostať, alebo odísť. Týmto sa celá kongregácia rozpadla.

V marci sa reformátor vrátil z Wartburgu do Wittenbergu a usadil sa vo vlastne už bývalom augustiniánskom kláštore. Aj 12 mníchov z neďalekého kláštora Marienthron z dedinky Nimb-

schen, asi 80 km od Wittenbergu, za dramatických okolností s Lutherovou pomocou na Bielu sobotu 1523 ušlo, za čo hrozil trest. Tri z nich sa vrátili k svojim pôvodným rodinám, ostatných deväť ostalo vo Wittnbergu. Reformátor sa snažil o ne postarať, nájsť im mužov, pretože len tak by boli zabezpečené a ochránené. Aj jemu navrhovali, aby sa oženil, čo on odmietal s tým, že nemá nič proti manželstvu, ale počíta s tým, že ho môžu popraviť mocní sveta ako kacíra, ako sa to stalo s mnohými predtým.

Katarína bola o 16 rokov mladšia od Luthera. Keď jej ako šesťročnej zomrela matka, otec – chudobný šľachtic ju dal do kláštora. Keď neskôr čítala Lutherove diela, rozhodla sa z kláštora ujsť, no domov sa vrátiť nemohla, preto ostala vo Wittenbergu v dome maliara Lucasa Cranacha. Aj ju bolo treba riešiť svadbou, preto bola skoro zasnúbená z mladým šľachticom z Norimberga, no ten sa pod tlakom vlastnej rodiny oženil s inou ženou. Luther jej potom našiel iného nápadníka, no tam to po chvíli odmietla Katarína. Ona sama sa vyjadrila, že si vie predstaviť po svojom boku samotného reformátora.

Luther návrh odmietal, jednak pre veľký vekový rozdiel, ako aj pre strach z jeho novej popravy. No keď na neho tlačil vlastný otec, zmenil názor. V máji 1525 vyhlásil, že je pripravený sa oženiť s Katarínou skôr, než by prípadne zomrel. Ako dôvody pre svoj sobáš uviedol: aby spravil radosť otcovi, aby rozhneval pápeža a diabla a aby potvrdil svoje svedectvo pred mučeníckou smrťou.

Zásnuby boli 13. júna a vo štvrtok 27. júna 1525 sa vo Wittenbergu konala svadba. Obrad sa konal vo farskom kostole, potom hostina v kláštore a tanec na radnici. Oslava trvala do jedenásťtej a keď mal ostať ženích s nevestou sám počas svadobnej noci, pribehol Karlstadt, ktorý utekal pred sedliackou vojnou, a prosil o úkryt. Luther samozrejme vyhovel a tak sa búrlivé okolnosti miešali do ich rodinného života už hneď od začiatku.

Z ich manželstva vzišlo šesť detí, z nich dve zomreli ešte maličky. Okrem toho sa ujali štyroch detí, sirôt po príbuzných a svoju domácnosť otvorili aj pre talentovaných študentov, takže ich domácnosť tvorilo 25 osôb.

Manželstvo Lutherovcov sa stalo vzorom pre nemecké rodiny na celé stáročia, pretože spojili ľudský a duchovný ideál: ich vzťah bol postavený na vzájomnej úcte a láske, nie na povinnosti a kvôli majetkom, ako bolo typické v tej dobe. Ich ďalšou dôležitou črtou bola spoločná zodpovednosť za domácnosť a výchovu detí. Kým Martin ako otec sa staral o duchovnú výchovu, čítal Bibliu a viedol ženu aj deti k modlitbám, Katarína sa starala o domácnosť a sama bola vzdelaná. Aj to bolo vlastne nové na tú dobu. A tretia vzácna hodnota v ich rodine bolo rovnocenné partnerstvo, kde muž nie je mačistickým tyranom rodiny a žena nie je len utiahnutá pasívna pomocníčka svojmu mužovi. Myslím si, že v týchto troch hodnotách ostávajú vzorom aj po 500 rokoch. ■

*Seniorátny deň detí,
27. september 2025, Rankovce*

Detský tábor 2025

■ **Zuzana Šišková**

Keď sa povie tábor, veľa ľudí alebo skôr detí si predstaví miesto plné hier, zábavy, skúšok, súťaží, no tiež priateľstiev. A úprimne to pre mňa zvyklo byť tak zvláštne. Pretože ľudia väčšinou vo svojich príbehoch o táboch nezvykli spomenúť Pána Boha. Čo pre mňa, keď som bola menšia, bolo nezvykom. Pretože už od mala, teda asi od svojich troch rokov, som bola zvyknutá na to, že keď sa spomenul tábor, tak som si pri tom predstavila príbehy z Biblie, misijné príbehy, chvály či iné aktivity spojené s Pánom Bohom. Ale som si vedomá toho, že ľudia, ktorí takéto tábory nezažili, si možno predstavovali, že tam nebolo veľa zábavy. A úprimne, je to najväčšia blbosť, akú si o týchto táboroch

môžu predstaviť. Každý jeden tábor mal a má vlastné čaro a vždy z nich odchádzam s množstvom spomienok, zážitkov, priateľstiev, no úprimne, vždy aj s trochou smútku, pretože viem, že na takéto ďalšie zážitky budem musieť počkať do ďalšieho leta.

A tak, keď tu už rozprávam o týchto zážitkoch a skúsenostiach z táborov, dovoľte mi povedať Vám tie z tohtoročného tábora. Verte, že tých spomienok je veľa. Pre mňa osobne tento tábor bol úplne iný ako minulé roky. Prečo? Bolo to prvýkrát, kedy som po mojej mamke, po niekoľkých rokoch počúvania, ako rozpráva misijné príbehy a prežívania ich, prebrala jej úlohu. Teda rozprávanie misijného príbehu.

Viete, keď som tento príbeh rozprávala, prúdilo vo mne toľko emócií. Na jednej strane som sa trochu bála, či to dokážem a či sa príbeh bude deťom páčiť, no na druhej strane, keď som videla tváre detí a aj niektorých vedúcich, tak ufičal všetok stres. Vidieť ich zaujímať sa o ten príbeh a sklamanie, keď som povedala „a čo sa stane ďalej sa dozvieme zajtra,“ ma naozaj veľmi tešilo. Všetky ostatné problémy vyfučali a zostal len jeden. Nepokaz dej. No s Božou pomocou to vyšlo a som rada, že som túto úlohu mala.

Aktivity tohto tábora boli super. A téma bola neskutočne super. Narnijské dobrodružstvo. To ste mali vidieť tie úsmevy a smiech detí pri scénkach z Narnie, ktoré mali pomocní vedúci na starosti. A tie hry? Myslím si, že ku koncu väčšinu z nás počas hier ani nezaujímalá výhra. Aj keď, samozrejme, v hĺbke srdca po nej asi každý túžil. No tie hry, zábava a spolupráca pri nich mala väčšie čaro ako samotná výhra. Ako to bolo napríklad pri nočnej hre. Keď sa povie nočná hra, deti si predstavia skúšku odvahy tak o polnoci. A doposiaľ som si to tak predstavovala aj ja, verte, na niektoré nočné hry sa ťažko zabúda. No táto bola iná. Skutočne to bola hra, a ešte k tomu veľká, len v noci. A asi som si ju užila najviac. Počas nej ste sa mali dostať do altánku, kde z reprákov išlo proroctvo Narnie, bez toho, aby vás chytili sluhovia Bielej čarodejnice. Potom si vypočúť a zapamätať

aspoň krátku časť proroctva a vrátiť sa späť k tímu. Chodilo sa po jednom a vyhral ten, kto mal proroctvo zapísané najsprávnejšie. Túto hru vyhral môj tím. Ale keby ste len videli proces; do altánku sa niektorí hádzali cez okná, aby ich nechytali. Nehovorím, že na tábore žiadne úrazy neboli, ale ako hovorí ujo Imro Goduš, je jedno, či sú spomienky dobré alebo zlé, hlavne nech sú silné. A tak to aj bolo.

Na tábor spomínam v dobrom. Na hry, na témy, na veršiky, na to jedlo a samozrejme na tých ľudí, ktorí tam boli. Chcem sa poďakovať našim vedúcim za program a za všetko, čo pre nás pripravili. Vďaka vám sme si vytvorili nové spomienky. Tento rok som dokonca spoločne s mojou kamarátkou a s dvoma vedúcimi bola na izbe. S Renátkou Šiškovou (mojou mamkou) a Janettkou Pekovou (mojou krstnou). Niekoľko by povedal, že sme to museli mať obmedzené a ísť skoro spať. No úprimne, inak si to neviem a ani nechcem predstaviť. Bolo to super, mali sme skvelé konverzácie. A samozrejme ďakujem aj Pánu Bohu, ktorý celý tábor požehnal. A ak to všetko vyjde, tak sa neviem dočkať budúceho tábora na nové spomienky a zážitky. Neviem, kto každý bude toto čítať, ale každému, kto bol na tábore, ďakujem a verím, že ak Pán Boh dá života, tak sa uvidíme aj na budúci rok. Nakoniec sme všetci prežili nový a krásny príbeh Narnie. ■

Letný mládežnícky výlet pre dorast a mládež

■ Mládežnícky tím

Toto leto sme spolu strávili jeden požehnaný týždeň v Červenici. Výlet sa konal v termíne 29.7.-3.8.2025 a bolo nás 25. Hlavnou témou tohto výletu bola IDEN-TITA.

Prvý večer sme začali evanjeli-začnou témou o našej skutočnej identite v Pánovi Ježišovi. Ďalší deň sme pokračovali témou, ktorá sa týkala našej vizuálnej identity. Rozprávali sme sa o tom, že nezáleží na tom, ako vyzeráme či čo máme oblečené, ale na tom, ako sme boli stvorení. Na tomto princípe sme sa snažili ukázať, že je dôležité, aby sme vážili slová a nekomentovali vzhľad druhých, ktorých by sme tým mohli ublížiť a pošliapať ich identitu. Hodnota každého človeka bez ohľadu na jeho pôvod je nevyčísľiteľná.

Ďalšia téma sa týkala vzorov

v našich životoch a toho, ako si vybrať za príklad tie správne osoby, na ktoré sa budeme po-dobať. Poslednú tému mal vzácny hosť Marián Galdun, ktorý nás prišiel pozdraviť spolu s farárov-cami. Porozprával nám o identite v Bohu zo svojej perspektívy.

Okrem duchovného programu bol výlet samozrejme nabitý množstvom hier, aktivít, interak-tívnych workshopov či tvorivých dielní a športov. Tento rok nám dokonca perfektne fungovala voda a varili sme si skvelé plnohodnotné jedlo.

Vyzerá to tak, že ďalší rok sa bude výlet opäť konať na tomto výnimočnom mieste – v Červenici. Preto, milý mládežník, ak toto čítaš, rezervuj si čas v poslednom júlovom týždni. ■

Zborový výlet 6. septembra 2025

■ Mária Hrehorová

Každý rok sa náš cirkevný zbor snaží organizovať zborový výlet zameraný na spoznávanie Slovenska. Tento rok to malo byť mesto dýchajúce banskou históriou – Banská Štiavnica, kostol, banské múzeum a kaštieľ v Svätom Antone s poľovníckou tematikou. Záujem bol veľký, prihlásilo sa až 52 účastníkov. Aby sme všetko mohli stihnúť navštíviť, bol potrebný aj skorší odchod. Z Rankoviec už o 5-tej hodine, od nás z Boliarova asi desať minút neskôr. Niekoľko metrov pred zastávkou autobusu prišla manželovi SMS, v ktorej pán farár oznamuje, že autobus dostal defekt a zdržanie bude asi pol hodinu. Vypili sme rannú kávu doma a z pol hodiny to boli dve hodiny. Pokiaľ my sme čakali doma, Rankovčania čakali na zastávke a boli účastní výmeny kolesa. Keď sme konečne naplnili náš autobus, pán farár sa pomodlil k Pánu Bohu za požehnanie výletu a dobrodružstvo dňa mohlo začať.

Mali sme dve hodiny časový sklz a plán sme museli zmeniť. Prichádzali rôzne nápady. Zvítazila Liptovská Mara a výlet loďou a skanzen v Pribyline. Sestra farárka začala telefonicky vybavovať loď, ale ako sa hovorí, „človek mieni a Pán Boh mení“, tak to bolo aj v našom prípade. Po chvíľke telefonovania zaznel oznam – loď padla, dnes majú obsadené. Do úvahy prišla návšteva Demänovskej jaskyne slobody.

Asi 7 km pred jaskyňou autobus zastal a nemohol sa pohnúť. Opäť zlyhanie. Našťastie tam bola reštaurácia a mohli sme si dať kávu a nejaké občerstvenie, deti mohli na ihrisko, ktoré bolo za zariadením. Sestre farárke sa podarilo vybaviť druhý autobus, ktorý nás priviezol na parkovisko, odkiaľ sme mohli vyšliapať ku vchodu do jaskyne zhruba 15 – 20 minút. Oplatilo sa. Čakalo nás nádherné podzemné kvapľové kráľovstvo. Dozvedeli sme sa veľa zaujímavostí o jaskyni.

Demänovská jaskyňa slobody je krasová jaskyňa v Nízkych Tatrách v Demänovskej doline. Objavil ju v roku 1921 Alois Král a je najnavštevovanejšou jaskyňou na Slovensku. Jaskyňa je na kvapľovú výzdobu najbohatšia zo známych Demänovských jaskýň vo výške 870 m n. m., asi 50 m nad hladinou Demänovky. Sprístupnená je od roku 1924. Jaskyňa pozostáva z dómov, siení a chodieb. Jedna zo siení je venovaná Leošovi Janáčkovi, ktorý bol zakladateľovým známym, ďalšia je pomenovaná po P.O. Hviezdoslavovi, lebo umrel v roku objavenia jaskyne. Bola tu natáčaná aj rozprávka Sol' nad zlato. Na povale sa objavujú sklovité brká a hrubšie stalaktity, na dne robustnejšie stalagmity a stĺpy, na stenách kvapľové vodopády. Priehlbiny jaskynného dna vyplňajú Koralové, Zlaté, Hroznové a Leknové jazierko. Raritou jaskyne

Zborový výlet, Demänovská jaskyňa slobody

sú inovátové stalaktity v Klenotnici a jaskynné perly – guľôčky podoby hrachu – na dne jazierka vo Veľkom dome. Že kvaple rastú veľmi pomaly je vidieť napr. na sklovitom brku vo Veľkom dome, ktoré podrástlo za 10 rokov (1958 – 68) len o 2 mm, čo predstavuje usadenie $13,5 \text{ mm}^3 \text{ CaCO}_3$. Teplota jaskyne je 6–7 °C a relatívna vlhkosť 95–97%. V Medvedej chodbe našli kosti jaskynného medveda. V hlinených jazierkach na brehu podzemnej Demänovky žije jaskynný kôrovec krievák. Bol tu zistený netopier

obyčajný. Pri elektrických reflektoroch vegetujú rôzne druhy rias a machov (vodopád Smútočnej vrby, Snežný dóm).

Po prehliadke sme sa presunuli tretím autobusom na neskorší obed. Zistili sme, že už nestíhame skanzen v Pribylíne, takže po dobrom obede už len návrat domov.

Ďakujeme Pánu Bohu, že nám dal možnosť spoznať krásu, ktorá je dielom Jeho rúk. Ďakujeme aj organizátorom za dobrodružstvo dňa. ■

Modlitba na prvý svetový deň starých rodičov a seniorov

Ďakujem ti, Pane, za to,
že ma potešuješ svojou prítomnosťou:
aj v čase osamelosti
si mojou nádejou, mojou dôverou;
už od mladosti si mojou skalou a mojou silou.

Ďakujem ti, že si mi daroval rodinu
a že si ma požehnal dlhým životom.
Ďakujem ti za chvíle radosti i ťažkostí;
za sny, ktoré sa mi v živote splnili,
i za tie, ktoré sú ešte predtým mnou.
Ďakujem ti za to, že ma aj v tomto čase voláš k tomu,
aby som prinášal úrodu.

Pane, posilni moju vieru,
urob ma nástrojom svojho pokoja,
nauč ma prijímať tých,
ktorí trpia väčšími než ja,
aby som neprestával snívať a rozprávať
o твоjich obdivuhodných činoch novým generáciám.

Chráň a veď pápeža Františka i Cirkev,
aby sa svetlo evanjelia dostalo až do končín zeme.
Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme,
aby sa utíšila búrka pandémie,
aby chudobní našli útechu a skončili sa vojny.

Podopieraj ma v mojej slabosti,
a daj, aby som naplno prežíval každú chvíľu, ktorú mi dávaš,
v istote, že si so mnou každý deň, až do konca vekov.

Amen.

Zdroj: **rodina.kbs.sk**

August a september v našom cirkevnom zbere

■ Váš farár

Letné dovolenkové obdobie mierne utlmilo aj život nášho cirkevného zboru, aby sa potom v septembri postupne opäť rozvinuli aktivity, ktoré mali v lete prázdniny. Besiedky, konfirmandi, rodinky, stretnutia žien, rómska misia, biblická hodina. Z ostatných pripomínáme najmä:

29.7.-3.8. – tábor našich mládežníkov v Červenci;

24.8. – pamiatka posvätenia kostola v Boliarove, aj s vystúpením nášho spevokolu;

28.-31.8. – misijné dni Vých. dištriktu v Ľubovnianskych kúpeľoch, pozvaní naši farárovci;

31.8. – služby Božie na začiatku školského roka s požehnaním detí,

žiakov, študentov aj pedagógov;

6.9. – zborový výlet – namiesto plánovanej Banskej Štiavnice kvôli defektu autobusu zmena – Demänovská jaskyňa slobody;

14.-15.9. – seniorátna konferencia žien v Herľanoch;

21.9. – inštalácia Andrei Korečkovej za farárku vo Vyšnom Čaji;

27.9. – seniorátny deň detí v Rankovciach;

28.9. – pamiatka posvätenia kostola v Rankovciach.

Tešíme sa, že Pán Boh sa priznáva k nášmu cirkevnozborovému spoločenstvu aj naďalej a my máme množstvo možností, ako sa zísť a pestovať svoj duchovný život. ■

*Inštalácia Andrei Korečkovej za farárku,
21. september, Vyšný Čaj*

Biblia pre deti:

Oblúbený syn sa stáva otrokom, 1. časť

Biblia pre deti uvádza

Oblúbený syn
sa stáva otrokom

Izák bol veľmi šťastný. Jeho syn Jákob bol doma. Dokonca aj Ezau privítal brata, ktorého kedysi slúbil zabiť. Ale Jákobovi synovia neboli šťastní, pretože Jozef, ich mladší brat, bol otcovým oblúbencom.

1

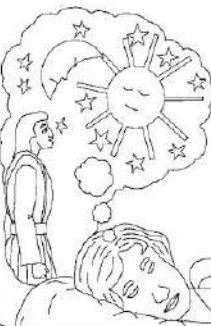
2

Jozefovi bratia sa ešte viac nahnevali, keď im rozprával svoje sny. „Môj snop obilia stál vzpriamene a snopy mojich bratov sa mu s úctou poklonili,“ povedal Jozef. Tento sen znamenal, že Jozef bude dôležitejší ako jeho bratia.

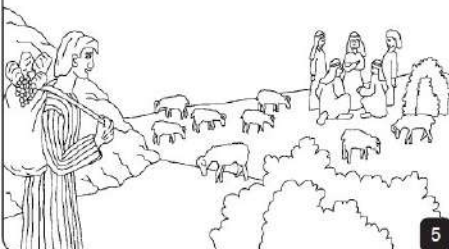
3

V Jozefovom druhom sne sa mu poklonili slnko, mesiac a hviezdy. Dokonca aj jeho otec Jákob sa na neho nahneval, že sa vyvyšuje nad svojich rodičov a bratov.

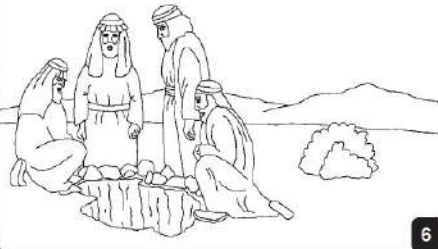
4

Jedného dňa poslal Jákob Jozefa na pole, kde jeho bratia pásli svoje stáda. Bratia ho uvideli prichádzať. „Zabime toho rojka,“ zamrmlali si. Jozef nevedel, aké nebezpečenstvo mu hrozí.

5

Rúben, najstarší brat, nesúhlasil. „Nesmieme preliať krv,“ povedal. „Pozrite, tu je jama. Nechajme ho tam zmrieť!“ Rúben plánoval Jozefa v noci zachrániť.

6

CIRKEVNÝ ZBOR ECAV RANKOVCE

PROGRAM ZBOROVÝCH PODUJATÍ

OKTÓBER NOVEMBER 2025

Služby Božie

Nedele	09:00 Bačkovík a Čakanovce 10:30 Boliarov a Rankovce
Pamiatky Posvätenia kostolov	24.8. Boliarov 10:30 21.9. Rankovce 10:30
Večera Pánova	2. november, 7. december
Večierne - podľa dohody	Ďurďošík, Trstány, Herľany
Reformačný modlitebný týždeň	PO 27.10. Rankovce 18:00 UT 28.10. Bačkovík 18:00 ŠT 29.10. Boliarov 18:00 ST 30.10. Čakanovce 18:00
Reformácia 31.10.	18:00 Bačkovík a Rankovce
Detská besiedka	PI 17:30 Boliarov NE 9:30 Rankovce
Konfirmačná príprava	SO 17:00 Rankovce
Dorasto-Mládež	SO 18:00 Rankovce
Rómska misia Rankovce	ŠT 17:00 besiedka ST 18:30 dorast
Štúdium Biblie	18:00 2. pondelok Rankovce
Rodinky	19:00 každá 2. sobota Bačkovík
Spevokol	ST 19:00 Rankovce

Pozývame:

Konferencia Rodinného spoločenstva, Liptovský Ján, 14.-16.11.
Jubilejné 40. výročie spevokolu, Čakanovce, 21.12. o 9:00

Vydavateľ: Cirkevný zbor ECAV Rankovce **Redakčná rada:** Ľubo Beňo, Monika Beňová, Katarína Hašková, Mária Hrehorová, Janette Peková **Grafika:** František Haško ml.

Ročník: XXIX. **Číslo:** 5 **Adresa redakcie:** Ev. farský úrad, Rankovce 21, 044 45

Mobil: 0918 828 307 **E-mail:** casopis.slovo@gmail.com (redakcia), ecav@rankovce.sk (farský úrad) **Web:** ecav.rankovce.sk